

11/2013

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Carrie Vaughnová

Setkání Harry a Marlowa
se zakladatelem éterijské revoluce

Garth Nix

Sir Hereward a pan Fitz
opět vyrážejí do boje

Indrapramit Das

Tryzna nad Dnem

České povídky

Josef Pecinovský

Římané v New Yorku

Pavla Hovorková

Antropomorfní déšť

Václava Molcarová

A4Y

Božena Čechalová

Sankt Augustin

David Šenk

Souhvězdí Lva

Publicistika

Jason Sanford

Nepropadejte klíše,
nebo se z vás stane pisálek 2

Antonín Tesar

Místní hrůzy z kamerou

Cena: 95 Kč – 4 eura

9 771804 660004

Adam-Troy Castro Embéčka

BRITFEST

OSLAVA BRITSKÉ KULTURY

PARIS JEFFERSON

seriál *Xena*

RICHARD GIBSON

seriál *Haló, haló!*

KIM HARTMAN

seriál *Haló, haló!*

16. 11. 2013

KLUB LÁVKA, PRAHA

WWW.BRITFEST.CZ

ZNÁMÉ OSOBNOSTI • BESEDY • WORKSHOPY

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Carrie Vaughnová: Setkání Harry a Marlowa...	3
Adam-Troy Castro: Embéčka	9
Indrapramit Das: Tryzna nad Dnem	15
Garth Nix: Sir Hereward a pan Fitz opět vyrážejí do boje	23

Domácí SF

Josef Pecinovský: Římané v New Yorku	35
Pavla Hovorková: Antropomorfní déšť	48
Václava Molcarová: A4Y	51
Božena Čechalová: Sankt Augustin	53
David Šenk: Souhvězdí Lva	58

Publicistika

Jason Sanford: Nepropadejte klišé, nebo se z vás...	65
Antonín Tesař: Mistři hrůzy za kamerou	66

Fantastická věda

Důkaz o pádu mrazivého asteroidu; Uranův společník; Chobotnice loutkářka; Děsivý pták z třetihor se pásl	64
---	----

Filmfaroniáda

Filmová soutěž: Byzantium	69
<i>Filmové premiéry; Riddick; Mortal Instruments: Město z kostí; Záhada Hory mrtvých; Město nemrtvých; Klapka!</i>	70

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům; Joe Hill: Bobby Conroy vstává z mrtvých a jiné strašidelné příběhy;</i>	
Vladimír Šlechta: Emma z umírajícího města;	
Paolo Bacigalupi: Prachožrouti; Moira Young: Krvavá cesta;	
Neil Gaiman: Oceán na konci uličky;	
Greg Keyes: Pekelné město. Elder Scrolls 1;	
Blake Crouch: Městečko Pines;	
Mickey Zucker Reichertová: Já, robot: chránit;	
Ilona Fryčová: Varování; Beatrix Mannel: Vůně pouštní růže;	
Josef Duben: 2113 Román(ek) z budoucnosti; Divočina;	
<i>Nové knihy</i>	73

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Pověřený vydavatel

Alexandr Rusevský

marketing@casopisxb1.cz

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 11. 2013

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Martin Zhouf

Vyšla kniha

Je strašně moc klišoidních vět, které vyjadřují radost autora (zřejmě také i nakladatele, knihkupce a možná i čtenářů) z toho, že jeho dílo

spatřilo světlo světa a je jistá naděje, že se bude číst, autor se stane slavným, dostane se do čítanek, do osnov středních škol, budou se o něm psát ročníkové, magisterské či doktorandské práce, eventuelně (a to je až ta nejmenší a poslední naděje), že zbohatne.

To je ovšem u nás věc úsměvná, protože nic takového nehrozí. Čeští autoři jsou rádi, když se jejich kniha vydá a lidi ji čtou. Když spisovatel dostane zaplacený autorský honorář, je v sedmém nebi. A to i když naše honoráře, až na čestné výjimky, jsou spíše almužnami, které s bídou vystačí (mluvím o románu) na kratší dovolenou ve dvou v nepříliš vzdáleném zahraničí.

Nicméně to spisovatelům absolutně nevadí. Ono psaní je droga asi tak stejně silná jako pro štěně, které se z ničeho nic objevilo v naší domácnosti (synek si ho pořídil, ale starám se já), házení míčku a to i v domácnosti. Je za ním ochotný běžet do roztrhání těla, i páníčkova.

Tak, jako člověk neodolá pohledu psích očí, které se objeví mezi vašima nohama a klávesnicí počítače, otočí se a hodí míček, stejně tak psavec neodolá volání „čistého“ papíru ve wordu na obrazovce před sebou.

Když to vydržíte dostatečně dlouho, uloží se unavený pejsek u vašich nohou, právě tak jako „zlomený nakladatel“ s vaším rukopisem. Vy šťastně pohladíte pejska i vytouženou knihu.

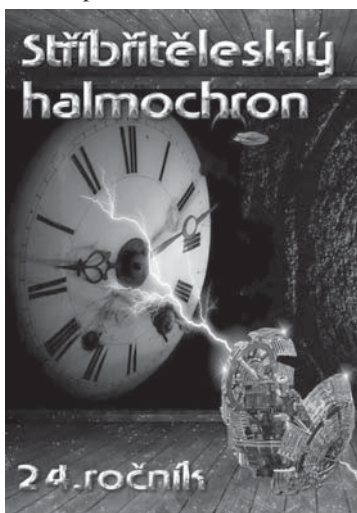
Tak jsem dnes šťastně třímal mohutnou bichli o prokletých knihovnách (váží kilo a čtvrt), v níž mám povídku, a měl jsem stejně nadšené oči jako Toxík, když vidí letět vzduchem žlutý míček.

Vlado Ríša

p.s. když jsem v noci dostal mail jedné psací kolegyně, že se jí moje povídka líbila, málem jsem štěněti podával pac.

Výsledky 24. ročníku soutěže O stříbřitělesklý halmochron

Rok se sešel s rokem a jsou tu výsledky 24. ročníku literární soutěže "O stříbřitělesklý halmochron", pořádaný plzeňským sci-fi klubem Andromeda. Ocenění mohou očekávat v brzké době balíček s pamětním diplomem, sborníkem oceněných prací a knižní odměnou, za jejíž poskytnutí opětovně děkujeme nakladatelství LASER BOOKS. Celkem se zúčastnilo 17 povídek od šestnácti autorů, což je historické minimum. Vítězem se stal Jakub Štros s povídkou "Kdyby ukřižovali Praotce Čecha aneb 48 hodin na Urquellu", který od nás samozřejmě obdrží i funkční model halmochronu. Na dalších místech se umístili: Doležal Karel - Nashle včera; Heveroch Tomáš - Relikvie; Němec Vladimír - Pak nastoupí opravdový svět; Klepal Petr - Trauma; Červenka Pavel - Dovolená, na kterou se nezapomíná.

Sherlock Holmes - Poslední případ

Nakladatelství Zoner Press křtilo novou komiksovou knihu Petra Kopla Sherlock Holmes - Poslední případ podle Sira A. C. Doylea.

Akce se uskutečnila ve čtvrtek 10.10. 2013 v Městské knihovně v Praze na pobočce Smíchov. Kmotry knihy se stali prezident České společnosti Sherlocka Hol-

mese Aleš Votrubec a Jayantika Ganguly, generální sekretářka Indické společnosti Sherlocka Holmese, která dorazila až Kalkaty.

Osm světů

Mladá fronta křtila ve čtvrtek 17. října 2013 v Paláci knih Luxor knihu třináctileté autorky Marcely Remeňové Osm světů. Knihu pokřtil režisér a kameraman F. A. Brabec. Osm světů se odehrává v současném New Yorku a vypráví příběh sedmnáctileté Ley Layerové, obyčejné americké středoškolačky, kterou kromě zvláštních temných snů nic netrápí. Jedné noci se vzbudí z noční můry a nechtěně vyslechne rozhovor své adoptivní rodiny, ze kterého pochopí, že její rodiče, bratr Fred i sestra Samantha jsou Osmisvětáné, což znamená, že pocházejí z úplně jiné galaxie...

Carrie Vaughnová

Setkání Harry a Marlowa se zakladatelem éterijské revoluce

(HARRY AND MARLOWE MEET THE FOUNDER OF THE AETHERIAN REVOLUTION)

„Mohli jsme letět kurýrní lodí vašeho bratra a zvládli bychom to za čtvrtinu času.“

„Nemohli,“ namítla Harry a zašklebila se na Marlowa, který velmi dobře věděl, že tady nemají co pohledávat, natož na palubě Georgeovy lodi. Ale zdálo se, že ji zmínka o jejím bratrovi pobavila a připomněla jí nevhodnost toho všeho. Bylo to dlouhodobé špičkování a ona se mu nijak nebránila. Marlowe se jen usmál.

Z oxfordského nádraží na doktorovo panství si najali povoz – běžný nájemní kočár, dokonce tažený koňmi. Cesta z Londýna jim zabrala většinu dne, na jejím konci stanuli před vrátnicí v podmrzačeném odpoledni a slábnoucím slunci, jak se svět postupně ochlazoval. Panství bylo, přes naježenou kovanou bránu, celkem skrovné. Pozemky by obešla během půlhodiny, i když klikatá štěrková cesta vyvolávala dojem větší rozlohy. Na konci příjezdové cesty zahlédli dům, šedou patrovou hromadu kamení s břidlicovou střechou a hliněnými komíny, stěny zahalené břechanem, okna slepě zírající do prázdna. Vše velmi přehledné, snadno sřežitelné.

Jediný průchod třímetrovou zdí, kterou byl dům obehnán, nabízela právě brána. Na horní straně zdi přenášely měděné vodiče rozmístěné v rozestupu zhruba dvou metrů éterijský náboj, praskající proud smrtící zelené energie. Druhá překážka, neproniknutelná, pokud by si snad někdo usmyslel zdolat onu stěnu. Hučící, blikající světlo navíc sjíždělo i po tyčích brány.

Netrpělivě otevřela dvířka kočáru dříve, než k nim dorazil kočí nebo jeden z vojáků na vrátnici, aby jí posloužili. Ale než stihla sama vystoupit, prosmýkl se kolem ní Marlowe, který vyklopil stupačku a podal jí ruku. Skutečná galantnost. Vrátila se zpět do role, jednou rukou sevřela sukni a druhou se přidržela nabídnuté ruky a okázale vystoupila z kočáru.

Strážní službu zde vykonávali čtyři vojáci z místního pluku, kteří se tu po týdnů střídali. Přistoupil k nim jeden z nich – podle výložek důstojník. Jednotce velel poručík Bradley. Musí to být on.

„Je mi líto,“ řekl poručík. „Nevím, co vám kdo řekl, ale tato oblast je uzavřena. Dům není otevřený–“

„Vím. Toto je doktor James Marlowe a já jsem slečna Millsová, jeho sekretářka. Přijeli jsme navštívit doktora Carlisle,“ oznámila mu Harry a z kabelky vytáhla nějaký složený papír. Dopis byl opatřen královskou pečeti, která každého, kdo na ni pohlédl, zmátla, ale všichni, kdo na ni pohlédli, byli příliš dobře vycvičení, aby se na nic neptali. Nanejdříve se mohli pozastavit nad tím, proč tihle dva tuctoví cestovatelé získali souhlas korunního prince. Ve skutečnosti jej samozřejmě neměli. Poručík otevřel dopis a přečetl si jej – dával si docela na čas.

Když byl hotov, zkoumavě si přes okraj papíru ony podivné návštěvníky prohlížel. „Tak dobře. Dejte nám chvilku, než otevřeme bránu. Pane, slečno.“ Pozvedl k nim čepici a obrátil se zpět k domu.

Marlowe si zastrčil psaní do podpaží a dal řidiči pár mincí. „Můžete se pro nás vrátit za dvě hodiny?“

„Ano, pane.“ Muž nasedl do svého kočáru a odjel.

Marlowovi se nikdy moc nedařilo být bezchybně upraven, i když by měl cestovat jako ctihodný gentleman. Zpod buřinky se mu draly kadeře vlasů, tvář mu pokrývalo strniště světlých

vousů a vázanku měl pod límcem povolenou. Sako, kalhoty a boty vypadaly obstojně, ale nijak výjimečně. Po pravdě řečeno se jí víc líbil takový, jaký byl – působil jako někdo, kdo je příliš zaneprázdněn na to, aby se staral o bezvýznamné detaily, jako jsou ostříhané vlasy nebo slušivé vázanky.

„Doufám, že dvě hodiny budou stačit,“ pravil Marlowe, který zrakem provázel odjíždějícího kočího.

„Obávám se, že odsud budu chtít odejít mnohem dříve. Část mého já se domnívá, že to je jenom ztráta času.“ Pak si povzdechla.

Marlowe zavrtěl hlavou. „Ne, je to vzácná příležitost. Setkat se s génie, který stvořil éterijskou revoluci? Bez něj bychom neměli nic z toho, co dnes máme.“ Ukázal před sebe.

V předním okně vrátnice byla vidět dvojice vojáků v hnědých uniformách při práci; jeden tahal za páku upevněnou na stěně, druhý obsluhoval ovládací pult, který oknem nebyl vidět. Vzápětí se ozvala kovová rána, bouchání oceli o ocel; éterijské hučení zesláblo a praskající proud síly střežící stěnu se vytratil. Teď byla zeď jen obyčejnou zdí a brána jen obyčejnou branou. Harry si ale tepané železo stále obezřetně prohlížela.

„Možná by bylo lepší tam nechodit,“ řekla.

„Ani náhodou,“ oponoval Marlowe. „Ernest Carlisle může být jediný, kdo posune mou práci kupředu.“

„Nemyslíte, že byste ten problém nakonec vyřešil sám?“ zajímala se Harry.

„Nemáme na to čas,“ odpověděl.

No ovšem, řekla si Harry v duchu. Když zuří válka. Byl to nevyslovený dovětek ke všemu, co dělali.

Bradley se vynořil z vrátnice a oznámil jim: „Nyní je to bezpečné. Doprovodím vás.“

Vojáci na vrátnici zabrali za další sadu pák a s další kovovou ránou se uvolnily šrouby. Brána se uprostřed pootevřela a Bradley na ni zatlačil a otevřel ji. Harry měla co dělat, aby neucukla rukou, když se brány dotkla. Nespálil ji žádný éterijský výboj.

Marlowe nabídl Harry rámě a ona se do něj zavěsila. Zamířili s poručíkem k hlavní budově.

Brána se za nimi s kovovým klapnutím zavřela a zamkla a Harry se ohlédla.

Když se zase otočila dopředu, řekla: „Poručíku, řekněte mi něco o doktorovi. Jaký má denní režim? Kolik služebníků v domě pracuje a jak na ně dohlížíte?“

„Nemá žádné služebníky, slečno. Na vlastní žádost. Vysvětlil to tak, že by museli dostat tolik příkazů a zákazů, že to za vynaloženou námahu nestálo. Schází uklízečka. Ale nemá moc práce – většina domu je nepřístupná.“

„Vážně?“

„Doktor Carlisle je upoután na invalidní vozík, slečno. Požívá komnaty v přízemí. Myslím jsem, že to víte, když máte povolení k návštěvě.“

„Jak dlouho?“ nenechala se vyvést z míry. To v žádném hlášení nebylo.

„Deset let, od té katastrofy. Pokud jsem to správně pochopil, utrpěl nějaké zranění.“ Mezitím dorazili k domu a Bradley pokývl hlavou. „Omluvte mě na okamžik, sdělím panu doktorovi, že má návštěvu.“

ZAHRAŇIČNÍ SF

Vedle dveří byl umístěn interkom, ke kterému se nyní poručík uchýlil. Harry s Marlowem se drželi zpět a bavili se šepetem.

„Věděl jsi, že je Carlisle ochrnutý?“ zeptala se ho.

„Ne. Narazil jsem na nějaké zvěsti o nemoci, ale myslel jsem, že to bude spíše souviset s jeho věkem. Nebo ztrátou elánu.“

„Proč se to podle tebe tají?“

„Nejspíš s ohledem na jeho důstojnost.“

„Jako by mu ještě nějaká zbývala.“ Ale ano, jinak by si nežil takhle, ve zdvořilé napodobenině bohatého důchodu – pod zámkem. Zamračila se. „Co to o nás vypovídá, že se bojíme mrzáka tolik, že ho takhle zavíráme?“

„Je zavřený, protože je to doktor Carlisle,“ odpověděl jí Marlowe. A měl pravdu. Carlisle rozhodně nemůže dělat, co se mu zachce. Stejně tak nemůže být skutečně uvězněn, popraven ani poslán do vyhnanství. Představoval pro říši skutečný oříšek. Nebo, přesněji, druhý velký oříšek, po tom, na jehož využívání si udělal jméno.

„Opatrně, Marlowe. Mluvíš, jako bys ho obdivoval.“

„Neboj, nikdy nezapomenu, že je to vrah.“

„Dobrá.“

„Opravdu si myslíš, že se nenecháváš ovlivňovat svými osobními pocity?“

„Samozřejmě. K čemu jinému bychom je měli?“ Zavrtěla hlavou. „Nemohl jim vyrazit všechno, když ho zatkli. Člověk jako on si určitě nechal v rukávu nějaké to eso, pro případ, že by ho někdy potřeboval. Někakou část výzkumu, nějaký artefakt. Chci vědět, co to je.“

„To chceme oba. Jsi na to připravena?“

„Ano,“ odpověděla.

Bradley se bavil s člověkem na druhém konci vedení interkomu. Odpovědi zněly jen nepatrně zřetelněji než nesrozumitelné chrčení. Ale nakonec Bradley vytáhl klíč a odemkl dveře.

„Očekává vás. Zavedu vás do knihovny.“

„Velmi si vážíme vaší pomoci, poručíku. Víím, že tím musíme strašlivě narušovat váš denní řád,“ řekla Harry s nacíveným laskavým úsměvem.

Vojákově se rozzářily oči. „To není žádný problém, slečno.“

„Jde ti to opravdu skvěle,“ pošeptal jí Marlowe.

„Měla jsem spoustu praxe.“

„Takže jsi lepší než já.“

To byl důvod, proč tvořili tak dobrý tým.

Bradley je provedl dlážděnou halou do salonu.

Nic v domě nikterak nevytvářalo o charakteru člověka, který v něm žil. Vypadalo to tu jako v nějakém šlechtickém sídle: obstojný, mírně použitý nábytek; na stěnách ničím se nevymykající obrazy zátiší; hezké tapety a závěsy a na parketách položené koberce. Takové vybavení domu by zvolila nějaká starší dáma, která se zoufale snaží splynout s davem. Na druhé straně salonu otevřel Bradley dvojité dveře a zavedl je do knihovny.

Šlo o komnatu, v níž doktor Carlisle trávil čas a kde měl své osobní věci. V místnosti se kromě stěny plné knih nacházel i velký krb, před kterým stálo notně ošoupané křeslo, okno s výhledem na záhon květin a na stěnách a porůznu na stolech a stolicích spousta zarámovaných fotografií. Uprostřed stály dva velké pracovní stoly. Jeden z nich byl zavalen knihami – naskládané na sobě, porůznu otevřené, jako by jich četl tučet současně. Druhý byl vyhrazen různým řemeslům a koníčkům – výbava na muškaření, strojky ze starožitných kapesních hodinek, skicáře, sada akvarelových barev. Dokonce i dvě strojky, které podle všeho Carlisle opravoval. Nebo pitval.

Carlisle samotný seděl u jednoho ze stolů v kolečkovém

křesle, na klíně deku, která mu pečlivě zakrývala nohy až ke konečkům prstů. Zestárl, jeho dříve vytrénované tělo teď zplihle viselo na shrbené kostře.

„Doktore Carlisle, vedu vám ty návštěvníky,“ oznámil mu poručík Bradley a pak jako řádný pěšák s úklonou vycouval z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Dobře, že hned zmizel. „Princezno Maud. Vaše Výsosti,“ přivítal ji s úsměvem a rozzářenýma očima Carlisle.

Byla trochu překvapená, že ji poznal, a snažila se hrát ustrašenou. „Nyní slečna Millsová,“ opravila ho a sepjala před sebou ruce v rukavičkách.

„No ano. Samozřejmě. Omlouvám se.“

Marlowe se po jejím boku naježil, připraven ji ze všech sil chránit.

„Doktore Carlisle, toto je doktor James Marlowe. Má nějaké otázky, na které byste mu mohl odpovědět.“

„A vás potřeboval k tomu, abyste zatahala za ty správné nitky a získala mu povolení k mé návštěvě? To je velmi nezvyklé.“

„Je to neoficiální,“ prozradila mu.

„Doktor Marlowe? Měl bych vás znát?“

„Je to velmi nepravděpodobné, pane,“ odpověděl mu Marlowe. „Nemám vazby na žádnou z prestižních univerzit, i když mohu používat laboratoře na University College v Londýně. Hlavní důraz kladu na práci v terénu.“

„Práce v terénu není nic prestižního, hochu.“

Marlowe se usmál. „Možná.“

„Nejste tedy éterijským technikem?“ zeptal se ho starý profesor.

„Zajímám se o éterijské mechanismy.“

„No ovšem, jinak byste tady asi nebyl.“ Carlisle se opřel v křesle a sepal ruce. Udržovali ho naživu a v relativním pohodlí, protože nikdo jiný na toto téma nevěděl víc než on. „Čím se přesně zabývá, má paní?“

„Řeší problémy,“ odpověděla mu.

Na stěnách, které nezakrývaly knihovny, visely spousty fotografií. Mnoho z nich dokumentovalo profesovy činy – jeho práci. Vlastně celé dějiny posledních dvaceti let: podivné propletené cívky nebo pomačkaný trup éterijského plavidla, které havarovalo v Surrey; řady plátěných stanů, ve kterých bydlely stovky dělníků, kteří stavěli dílny a laboratoře; Ernest Carlisle v čele projektu, vedl tým asistentů v bílých pláštích jako generál velící armádě. Harry popošla k jedné konkrétní fotografii, kterou tak dobře znala. Přesně takovou měla ve svém starém albu. George ji měl nejspíš také.

Ta dvacet let stará událost byla první veřejnou ukázkou upraveného éterijského mechanismu doktora Carlisle. Namontoval éterijskou pohonnou jednotku do lokomotivy – dosáhl třikrát vyššího výkonu než parní stroj na uhlí, bez dýmu a sazí. Představení se zúčastnila i královská rodina, která svou přítomností vyjádřila s projektem souhlas.

Lokomotiva stála na pozadí, vystupovaly z ní nezvyklé mosazné trubičky a mřížky, ze kterých vycházela nadpozemské záře a obklopovala je jako svatozář, viditelná i na černobílé fotografii. Na jedné straně, dál od ostatních, stál doktor Carlisle v nejlepších letech, vzpřímený a hrdý, ruku položenou na nějaké vzpěře, kterou jako by hladil.

Mezi ním a rodinou bylo volné místo. Královna, důstojná ve svém smutku, a všichni členové jejího spletitého potomstva. Harryni rodiče, ruku v ruce jako na každé fotografii nebo obraze, jí připadali odevzdání osudu. A proč ne? Před jejich zraky se měnil svět i jejich říše a tato lokomotiva to jen potvrzovala. Jejich pět malých dětí bylo rozestaveno kolem nich, plné života

a spořádané, splněný sen všech rodičů. Nejmladší, pětiletou Harry – i když tehdy svou přezdívku ještě neměla –, držel za ruku její bratr George, který na devět let vypadal velmi vznešeně a hrdě.

Překvapivě mnoho lidí zachycených na fotografii mezitím zemřelo. Například Harryin otec, následník trůnu. I její nejstarší bratr Eddy, který tak přenechal následnictví hrdému Georgeovi. Oproti tomu babička královna zatím stále nejevila žádné známky blížícího se konce.

Doktor Carlisle ji přistihl při zkoumání fotografie.

„Vyrosla jste do krásy, má paní. Pamatuju si vás z doby, kdy vznikla tato fotografie. Skrývala jste se pokaždé, když jsem si s vámi chtěl promluvit.“

Holčička na fotce měla hnědé kučeravé vlasy stažené sameťovou stužku. Na sobě měla bílé šaty se zástěrkou lemovanou krajkou, zpod které vyukouvaly naleštěné botky. Baculatá a plachá svírala ruku svého nejstaršího bratra. Pamatovala si, že se ji George snažil vystrčit dopředu.

Nyní byla vysoká a vzpřímená, s hrdě vztyčenou hlavou, kaštanové vlasy stažené do culíku, na nich jednoduchý klobouk; sevřená v korzetu a růžových hedvábných šatech, se všemi nezbytnými módními doplňky a knoflíčky. A už se neschovávala.

„Je to tak dávno,“ řekla.

„Kdybyste žila tak dlouho jako já, zase tak dávno by vám to nepřípadalo.“

„Není to zvláštní, že jste stále naživu, na rozdíl od mnoha jiných z té fotografie?“ Nastražila háček v naději, že se chytne.

Z Carlisleova hlasu bylo zřejmé, že ho tím vůbec neurazila. Zněl spíše pobaveně. „Má drahá, snažte se mi něco naznačit?“

Taková drzost. Mluvil tak k ní, protože mu nic nehrozilo.

Zeptala se ho: „Kdybyste mohl ve svém výzkumu pokračovat, co byste udělal? Jaké další hrůzy byste vymyslel?“

„To je zbytečná otázka,“ odpověděl Carlisle. „Domnívám se, že jsem obdržel zprávu od Všemohoucího, že můj výzkum dospěl ke konci a že pokračování v něm by způsobilo pohromu.“

Na tohle vysvětlení nebylo co namítnout. Katastrofa se ne nechá zvát dvakrát.

„Domnívám se,“ odvětila na to Harry, „že jakmile se z éterijského řemesla všechno naučíte, stanete se jeho pouhým nástrojem. Vy jste ale objevil víc, než jste čekal, ne?“

Marlowe k ní nesměle natáhl ruku, aby ji uklidnil. „Vaše Výsosti, kvůli tomu jsme nepřišli–“

„Chci se od něj dozvědět, co si myslel, že se stane,“ gestem Marlowa zarazila. Opakovala zkazky z brakové literatury. Nevypukl žádný mor, žádné mimoplanetární spiknutí proti říši, žádné éterijské miazma, které zabilo následníka trůnu i jeho nejstaršího syna a s nimi tisíce dalších. Jen to vypadalo dosti podobně. Zemřeli po mnoha letech, jejího otce zavraždili a Eddyho skolila chřipka, žádná souvislost s havárií ve Wokingu.

Ale ta nehoda, děsivá událost jako následek arogance jednoho člověka, bohatě postačovala, aby s Carlislem jednala s opovržením.

Carlisle se zamračil. „Tělo důkladně rozpitvali. Poznámky publikovali. Jsem si jistý, že všichni své vědomosti čerpali z toho tvora.“

„Nevěřím vám,“ prohlásila Harry.

Carlisle se zakabonil. „Vaše babička ví, že jste tady?“

„Mám dopis s královskou pečeti.“

„To není odpověď na mou otázku.“

„Co jste zachránil, doktore Carlisle? Co jste se naučil z éterijské biologie, co jste si nechal pro sebe?“

„Má paní, strávil jsem mnoho dní ve velice nepříjemné míst-

nosti s muži mnohem silnějšími a chytřejšími než vy tady a teď, kteří byli hodně zvědaví. Co mě přinutí prozradit vám něco, co jsem neřekl jim?“

Usmála se a přikývla tak rázně, že se jí krempa módního kloboučku posunula dozadu. „Můj šarm.“

Marlowe na stůl před Carlislea položil portfolio. „Hluboce se omlouvám, doktore. Když mi Její Výsost přislíbila obstarat povolení k návštěvě u vás, vymínila si, že mě doprovodí. Ujistila mě, že se bude ovládat.“ Významně se na ni podíval. Hrál svou roli.

„Jakou máte vazbu na královskou rodinu? Jste snad spolužákem jejího bratra?“

„Přesně tak,“ přitakal Marlowe. „Mým jediným zájmem je mechanický problém, který se snažím vyřešit – soustava na stlačování vzduchu, která by zajistila dýchatelnou atmosféru ve velkých nadmořských výškách.“

Zajisté jste obeznámen s tím, že současné vzducholodi dosahují výšek devíti kilometrů.“ Začal mu ukazovat různé listy, schémata a grafy.

Carlisle stále pozoroval Harry.

„Vaše Výsosti,“ obrátil se na ni Marlowe. „Mohla byste prosím raději počkat v obývacím pokoji?“

„Ano,“ připojil se Carlisle. „Možná by to bylo lepší.“

Když ji takto poslali pryč, rázně vyrazila z místnosti; dávala si při tom pozor, aby to vypadalo, že dveře neotvírá ani nezavírá sama.

Tento zámeček se podle všeho od ostatních budov tohoto druhu příliš nelišil. Poručík jim prozradil, že převážná část domu je uzavřena, což – vzhledem ke Carlisleovu stavu – dávalo smysl. Ale nic to neznamenalo. Pokud by měl někdo najít způsob, jak vyjet na vozíku po schodech, byl to právě Carlisle. Začala s průzkumem.

Jídlna působila opuštěným dojmem – Carlisle jedl někde jinde. Stůl silně připomínal muzejní exponát; pokrýval jej červený damaškový ubrus, uprostřed stála váza plná sušených květin. Květy pokrýval prach a koberec kolem židlí nebyl ošoupaný, jako by tyto židle nikdy nikdo od stolu neodsouval.

Alespoň, že nevrzaly závěsy dvoukřídlých dveří. Prošla přes foyer, dalším párem dveří a dorazila ke schodišti vedoucímu dolů. Schody ani zábradlí nebyly zaprášené. Uklízečka jim tedy věnovala obzvláštní pozornost. Nebo je někdo často používal.

Když Harry sestupovala, vytáhla ruční svítilnu – další éterijský mechanismus čerpající z Carlisleova výzkumu – z kapsáře skrytého v záhybech sukně.

Dveře pod schodištěm byly zamčené. Usmála se. Z druhé kapsy vytáhla sadu paklíčů. Překonat mechanismus trvalo déle, než očekávala – zjevně nešlo o původní zámek. Zatímco zbytek domu vypadal zakonzervovaný, tento zámek nahradili komplexní moderní verzí. Její nástroje byly naštěstí lepší, než jaké používají běžní lupiči. Po několika dalších úderech srdce zámek povolil a dveře se otevřely.

Ve vzduchu uvnitř se vznášel pach lihu a konzervačních látek.

Chvilku počkala, jestli se jí pod nohama neotevřou padací dvířka, jestli k ní ze zárubně dveří nevyletí otrávené šipky. Ale nic se nestalo. Pokud Carlisle skutečně něco skrýval, jeho pasti byly zlovolnější. Laboratoř by asi byla ukryta lépe, ne? Na druhou stranu, nikdo neměl žádný důvod si myslet, že se sem dolů někdy dostal – bez pomoci přece neudělal ani krok. Alespoň to všichni předpokládali. Udržovat takovou představu je snadné. Pocítila strach o Marlowa, který s tím mužem zůstal nahoře sám.

Možná měl Marlowe pravdu a ona se nechávala příliš unášet svými obavami.

Harry rozsvítila lampu a zavřela dveře.

Bledá záře odhalila nejdříve ze všeho sklo; od hladkých povrchů kádinek, baněk a štíhlých trubiček připevněných svorkami ke dřevěným stojanům se odrážel zelený svit, všechny byly rozmístěny na velkém stole uprostřed místnosti. Tady nejspíš v minulých časech tohoto panství jídávali služebníci. Zdálo se, že tuto výstavu nikdo nepoužívá – všechno sklo bylo suché, plynový hořák byl studený. Napadl ji důvod, proč by tady to vybavení mohlo být: jednalo se o pouhé skladiště. Když Carlisle umístili do tohoto domu, jeho vědecké vybavení uložili sem a uzamkli, protože už je nepotřeboval. Nic z toho ale nebylo zaprášené. Ani skříňky po stranách místnosti. Přiblížila svítidlu ke stolu, přešla s ním do stran i dokola místnosti a zkoumala podrobnosti, které světlo odhalovalo.

Na stole stál i mikroskop a vedle něj podnosy s destičkami. Pár jich zvedla v naději, že by jí štítky na nich mohly něco prozradit, byly ale jen očíslované. Vzorky na nich mohly být nějaké tkáně – průsvitné růžové skvrny, které mohly pocházet z čehokoli. V nedaleké skřínce byly uloženy další destičky, stály jich tam celé přihrádky.

Mohlo jít o zcela nevinny koníček. Studoval vnitřní strukturu červů. Ona tomu ale nevěřila. Má přístup do sklepa, možná pomocí nějakého tajného výtahu, a pokračuje ve svých experimentech. Neměla dostatečné vzdělání na to, aby pochopila směr jeho výzkumu, ale mohla by tyto důkazy zdokumentovat a nechat ho zatknout – znovu. A tentokrát ho poslat do vězení, ne do tohoto vlídného prostředí, které mu poskytli s ohledem na jeho zásluhy.

Jen by svému bratrovi musela vysvětlit, proč sem v první řadě přijela. Mohl by ji pak ochránit před zvědavými dotazy ostatních. Pravděpodobně by o ní následně nepadlo ani slovo.

Chopila se notýsku a tužky a začala sepsovat inventář. Marlowe už bude vědět, jak s tím naložit. Ostatně, pokud by se jim to podařilo, nejlepší by bylo, kdyby si to tady mohl prohlédnout osobně.

Světlo svítidly dopadající šikmo na stěnu odhalilo nerovnost vedle kredence plné destiček se vzorky. Malá škvíra v obložení stěny. V plném světle lampy by byl onen slabý stín neviditelný. Možná to byl Carlislův skrytý výtah. Musela si stáhnout rukavice a chvíli jí trvalo, než objevila spoušť mechanismu otvírajícího tajný panel, za kterým se neskrýval výtah, nýbrž zeď zakrytá úzkými policemi plnými laboratorního skla.

Světlo její éterijské svítidly ozářilo řady osmilitrových sklenic naplněných jakousi kalnou tekutinou; byly jich tam desítky. Vznášel se nad nimi kyselý pach formalínu tak silný, že si musela rukou zakrýt ústa a nos. Ano, ve sklenicích se vznášeli konzervovaní živočichové. Popustila uzdu fantazii. Možná éterijské živočichové získané ze ztroskotané lodi? Pokud ano, Carlisle je dokázal dobře utajit.

Ale ne... Viděla fotografie těla éterijského pilota a rytiny zachycující pitvu. Dokonce i studovala úvahy, které se vzápětí vyrojoily, o možné podobě dalších éterijských bytostí, na základě fyziologie pilota s využitím teorie pana Darwina.

Tito jedinci vypadali úplně jinak. I přes různé směšné mutace je velmi dobře poznávala. Bledí, bez srsti, hladcí. Prohnutá záda, velké hlavy, ruce a nohy zaklesnuté do sebe. Dost malí na to, aby je mohla chovat v náručí.

Byly to děti. Novorozenci, nanejvýš několik dní staří. Harry pozvedla svítidlo, aby si mohla prohlédnout těla i tváře těchto děsivých stvoření. Mutace, které je pokřivily, nebyly normální

– pokud je vůbec nějaké mutace možné označit za normální. Mezi abnormality patřily končetiny navíc, srostlé končetiny, šupinatá pokožka a tak podobně.

Několik z nich mělo masitá, ostnatá chapadla, která jim sahala od hlavy k břichu. Někteří měli hlavy chráněné pevnými plechovými pancíři, které se v kalném konzervačním roztoku bronzově leskly. Některé tváře byly deformované, protáhlé, se srostlými zuby a očima vyvalenými z důlků tak, až jejich těla působila silně mimozemsky. Další měli končetiny s příliš mnoha klouby, které se ohýbaly na druhou stranu. Svým způsobem jí tyto změny, tyto detaily, které se snažila zkoumat z věcného vědeckého hlediska, byly něčím povědomé, jako nějaké slavné fotografie a sada nákrešů z pitev.

Jednalo se o éterijské mutace, vtělené do lidských novorozenců.

Byly to nehody, nebo experimenty? A co s nimi Carlisle dělal?

Měla iracionální nutkání polít to všechno petrolejem a škrtnout zápalkou, všechno to zničit, vymýtit tu hrůzu jednou provždy. A potom do toho hořícího pekla svrhnout doktora Carlisle. Necivilizovaná reakce, to dá rozum. O kolik uspokojivější je pohnat ho k soudu. To byl jediný způsob, jak zjistit, o co se tady Carlisle snažil a odkud se vzaly všechny ty nešťastné děti. Harry přemýšlela, kam se asi poděly jejich matky.

Marlowe to musí vidět. Vrátila se po schodech nahoru, ani se neobtěžovala zavřít za sebou dveře.

Nikdy sem dolů nikdo nešel. Proč taky, když Carlisle nebyl schopen zdolat schody? Kolik desítek důstojníků před Bradleyem tohle sebevědomě prohlašovalo? Carlislovi se nicméně podařilo najít cestu dolů po schodech.

Marlowe byl stále s Carlislem v knihovně. Vybízel starce ke kreslení náčrtků některých éterijských principů, a oba se skláněli nad stolem a studovali listy papíru před sebou. Když vrazila do dveří, oba vzhledli.

Přes veškerý výcvik v přetvářce – stačí si nasadit masku a chovat se v souladu se svou aktuální rolí – se nedokázala před doktora Carlisle postavit a předstírat, že neviděla to, co viděla. Marlowe samozřejmě poznal, že něco není v pořádku, jakmile ji spatřil. Rty sevřené znepokojením, v očích otázku.

Když vedle sebe měla Marlowa, cítila větší sebejistotu. Mohla se postavit před Carlisle a navzdory rozčilení dýchat klidně. Ale prozradily jí její klid a červeň ve tvářích. Carlisle se zamarail.

„Kde jste byla?“ zeptal se jí. „Chcete se ujistit, že jsem vám neukradl stříbrné přibory?“

„Asi bych vám měla odpovědět, že jsem se jako hodná holčička procházela v zahradě.“

„Viděla jste mou laboratoř.“ Přikývla. „Přišli jste sem jen proto, že jste tušili, že něco skrývám.“

„Přišli jsme přesně z toho důvodu, který jsme vám sdělili,“ ujistil ho Marlowe. „Pro informace. Jen jsme nevěřili tomu, že nám řeknete všechno, co víte. Podle mlčení její Výsosti soudím, že toho skrýváte opravdu hodně.“

Musela spolknout knedlík v krku, než se jí zase vrátil hlas. „Marlowe, byl byste tak laskav a podíval se do suterénu?“

Když odcházel z místnosti ještě jednou se na Carlisle ohlédl. Ona šla za ním, aby mu ukázala cestu.

Kola Carlislova křesla vrzala po podlaze, když vyrazil v jejích stopách.

„Vím, co si myslíte, že jste našla, děvenko. Ale jsem si jistý, že nemáte nejmenší ponětí, co jste vlastně viděla. Vaše nezkušená mysl to nejspíš ani pochopit nemůže.“